

Ježíš sešel z hory do údolí, zahleděl se na své učedníky a učil. Začal od toho, co viděl. Viděl dvanáct apoštolů a velký zástup dalších učedníků. Uviděl apoštoly, kteří před nedávnem opustili své rodiny, domovy, svou práci. Kdysi zakotvení v životě, nyní to všechno pro něho opustili, neměli nic a tak řekl: „**Blahoslavení vy chudí.**“ Uviděl také zástup lidí. Také oni alespoň na nějaký čas odešli od své práce, ze svých domovů, jen aby mohli zaslechnout to, co Ježíš učí. Aby mohli být alespoň na chvíli s ním, než se vrátí povzbuzeni domů. A protože tato jejich

pout' za Ježíšem se liší těch našich poutí, třeba na Svatý Hostýn, kde jsou stánky s párky a klobáskami, kde se točí pivo i kofola, tak po nějaké době byli vyhladovělí. A tak Ježíš říká: „**Blahoslavení, kdo nyní hladovíte.**“ Jistě byli v tom davu ti, které něco trápilo, nesli své bolesti, kříže. I ty Ježíš viděl a řekl: „**Blahoslavení, kdo nyní pláčete.**“ Potom se Ježíš podíval skrze tyto lidi kolem něj shromážděné do budoucnosti a řekl: Jdete za mnou, ale nebude to vůbec lehké být mým učedníkem a řekl: „**Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět**“ (*kvůli mně*). Pro lidi **bohaté, syté, rozesmáté** ze svých požitků to byl **pohled vedoucí k pohrdání takovými**. Ne tak u Ježíše.

Víte, co ještě Ježíš viděl, když se díval na ty lidi shromážděné kolem něho? Uviděl v nich svou tvář. Také on se pro nás rozhodl zřici se svého přebývání u Otce v bohatství všeho života a zvolil chudobu, hlad, slzy i úděl proroků, odsuzování od druhých. Ježíš na těch kolem něho uviděl pravou tvář Církve, uviděl to, co nazve svým tělem. Ježíš právě pro nevýhody těch, kdo chtějí být s Bohem: chudobu, hlad, slzy a pohrdání zvolil tento stav, aby právě sem přinesl štěstí, pokoj, radost, naději, život. Ježíš ukazuje světu, kudy vede cesta ke štěstí v Bohu. A co je její vážnou překážkou: sebezalíbení v bohatství, požitcích a slávě. Tyto hodnoty vedou ke sleposti vůči cestě k Bohu, proto říká slovo: „Běda.“

Z evangelia nám také přichází na mysl, že i my, chceme-li jít za Ježíšem a být s ním, musíme také leccos opustit. Apoštolové opustili všechno, aby šli za ním: rodinu, domov, zaměstnání. Stejně jako Ježíš. Stali se tak dobrovolně chudými, stejně jako Ježíš. Takto mají být formováni ti, kdo vnímají povolání ke kněžství. Nelze lákat do semináře kluky, které sem tam napadne, že by mohli být jako pan farář: oblékat ornát, být hlavní osobou při mši, žít si sami na faře, mít pěkné auto a sem tam fanklub svých obdivovatelek. Do semináře ať jde ten, kdo touží žít jako Ježíš.

Další lidé ze zástupu, už ne apoštolové, ale ti, kteří také naslouchali Ježíšovi, zase opustili pohodlí domova, možná si vzali "dovolenou", aby mohli být alespoň na čas s ním. Toto se týká vás! Co opouštíme my, abychom byli alespoň chvíli s ním? Někdo denně opouští domácí hemžení, odejde někam do ústraní, aby se alespoň půl hodiny sám denně modlil. Někdo jednou za týden někdy ve všední den odejde do modlitebního společenství, aby se tam setkal s Ježíšem. Někdo odejde ve všední den za tím samým účelem do kostela. Někdo odejde jednou ročně na pár dní od rodiny, aby mohl být alespoň jednou za rok v tichu pár dní s Pánem na duchovních cvičeních.

Najdou se ale také takoví, kteří říkají: „Nemáme na hlouposti čas, pane faráři“, míní tím čas strávený s Ježíšem mimo nedělní povinnost v kostele. Ale kolikrát do roka jsou na zájezdu,

kolikrát denně sedí u TV u sportu či seriálu, kolikrát do týdne jsou na drbech...či v hospodě...či pěstují své koníčky, kterým dávají přednost před duchovním životem.

Ježíš se nyní na vás dívá, na zástup. Vidí zástup svých učedníků, kteří ho potřebují, mají třeba i slzy v očích a proto neváhají opustit nějaké věci, aby byli s ním? Kéž by při pohledu na většinu z nás viděl i v dnešní době své učedníky, kteří touží jít a chodit za ním a něco pro něho opustit.